

suurt illo ja ditsamist test kulla kulis.
Ja läks selle heale järrele, ja tuli wimaks
kõrtsi ette, kus ta ühhe sure hulka rah-
wast leidis, kes enamist keik joobnud
täis ollid kui pillid. Monned pühherda-
sid pitkasi maas mudda sees, ja ei tead-
nud taewast egga maast: teised oksenda-
sid aia äres; weel teised tuikusid alla pe-
äl, kariusid ja laulsid kui jõlledat: kaks
meest ollid teine teise karwus kinnil, ja
kiskusid ennast kui riggedad koerad. Kui
Josep sedda näggi, sai temma meel wäg-
ga haiqeks, ja ta tahtis jallapeält üm-
berpöörda ja jälle koiu pole miina, sest ta
mõtles: „mis ma lähhan selle rahwaga
tullitsemä, kel õiget meelt peas ei olle.
„Jummäl maksä mo tullemisäse waewa!“
Ja olli jo ümberpöörmas; agga üks
joobnud seggane mees hüdis tedda tag-
gasi. „Kuhho sa lähhäd, wennike?“ —
ütles se mees. — „Tulle ommeti ligges
„ma

„male, ja katsu meie illo, ja olle rõmus
„melega!“ — Ja nenda hakkas ta Jo-
sepi kääwarrest kinni ja weddas tedda
pool wäggise, kõrtsi ette. „Kõrtsmik!“
kissendas ta, „to wina!!“ — Kõrtsmik
tulli wina puddeliga, ja se mees tahtis
wäggise Josepile sutait wina sisse walla-
da: agga Josep tännas tedda, üteldes:
„olle terwe, naber, omma hea tahtmis-
„se polest; agga ärra panne pahhaks,
„et ma sinno heateggemist ei woi was-
„towõtta.“

Se mees. Egga Jummala wiljoke
kähjo ei te!

Josep. Tõssi kuit, kui meie sedda kas-
sinast ja ükspäinis ihho toidusseks ja ter-
wisse üllespiddamisseks prukime. Agga
liig teeb kähjo iggas asjas.

Se mees. Egga üks sutais liaks ei olle.

Josep. Jo üks pool sutais on liaks,
kui ma sedda õigel aial ei wõtta, ja il-